

Rytmik FORUM

Svenska Rytmikpedagogförbundet Dalcroze medlemstidning Nr 3-2007 Årgång 25

RYTMIKEN I SVERIGE 100 ÅR

SRD

Svenska Rytmikpedagogförbundet Dalcroze

Ordförande har ordet

Hundra år av Rytmik i Sverige.

Den musikstuderande Anna Behle drabbades av Isadora Duncans nyskapande dans. "Detta vill jag göra. Jag vill dansa" utbrast den unga Anna vars kropp var vältränad i instrumentspel men inte i rörelse.

En tidningsnotis om en ny revolutionerande musikpedagogisk metod där *"gehöret uppövas och känslan för takt och rytm utvecklas genom kroppsövelser till musik"* fick Anna att resa på studieresa till Dalcrozes sommarkurs i Genève.

I rytmiken, eller i "den rytmiska gymnastiken" som metoden kallades för hundra år sedan, fann Behle de pusselbitar hon behövde för att koppla samman sitt musikaliska kunnande med sin längtan efter dans – plastik – rörelse.

Genast startade hon ett eget institut hemma i Sverige. Ett institut där hon både praktiskt och konstnärligt arbetade med rytmiken. Anna Behle och hennes kollegor fick en viktig plats i dåtidens konst- och musikarena. I augusti 1907 hölls de första rytmiklektionerna på svensk mark.

I år har det, som sagt var, gått hundra år.

"Åh, Du är Dalcroze-lärare. Finns ni kvar?"

Hon har arbetat som pianolärare länge, länge och tittar på mig med stora ögon. Jag som identifierar mig själv som en modern och nyskapande lärare i 2000-talet blir plötsligt betraktad som en antik klenod.

Vi lever i ett samhälle där allt är möjligt och tillgängligt. Anna Behle levde i en tid då det brottades med alla konventioner; synen på människan, synen på barnet, konsten, musiken.

Vi har nästan inga gränser att forcera längre för allt ligger framför oss i en postmodern sörja. Ändå skriker medierna:

Det behövs mer rörelse i skolan. Sätt idrott och rörelse i ett holistiskt perspektiv. Vi behöver fler sätt att lära. Vi lär oss genom att göra. Allt rusar, vi människor behöver reflektion –lugn och ro.

Nå kära rytmiklärare. Det har gått hundra år. Behövs vi fortfarande? Finns vi kvar om ytterligare hundra år?

Rytmikforum ges ut av Svenska Rytmikpedagogförbundet Dalcroze
Ansvarig Utgivare: Camilla Gölstam, ordförande i SRD
Redaktion: Karin Jehrlander, Lotta Bergil
Tryck: E-print

Skicka insändare artiklar, bilder och synpunkter via e-post till
redaktion@rytmikforum.se. Material på diskett eller på papper till
Karin Jehrlander, Rapsodivägen 136, 14241 Skogås
Hemsida: www.rytmikforum.se, Webmaster -

I detta nummer

Ordförande har ordet	2
Anna Behle	3
Världskongressen i Genève	4
Rytmisk dans 1907	8
Låtforum	14
Upprop - Debattinlägg	15
Vad gör du nu för tiden?	16
Vad är rytmik för dig?	18
Rapporter	19

Omslagsbild:

*Rythmicienne c:a 1910
och
Rytmikelev 2007*

ISSN 0280 - 6117

9 770280 611005

Anna Behle skrev ner sina memoarer. De är ännu opublicerade. Ur dem har vi hämtat följande lilla beskrivning av hur det gick till när Anna Behle träffade Jaques-Dalcroze för första gången.

ANNA BEHLE

1876-1966

Inspirerade av en artikel i Svenska Dagbladet har Anna Behle och hennes väninna, gymnasten Louise "Lisa" Wikström rest till Genève för att delta i den 3:e världskongressen i rytmik, som ägde rum 1906.

Sen jag överlämnat åt Lisa att skaffa oss ett bra pensionat, gick jag till Musikkonservatoriet för att träffa Monsieur Dalcroze. En vaktmästare tillfrågades. Han pekade mot övre våningen dit en hög, vacker trappa ledde i fonden av hallen.

"Inte olik Duncans trappa", tänkte jag och beslöt att träna litet.

Jag besteg den så plastiskt och värdigt jag förmodade men ingen "Mäster Dalcroze" fanns däruppe. Jag måste plastiskt gå ned igen och invänta honom i hallen.

Halvvägs nere fick jag se en liten herre med slokhatt. Han stirrade på mig. Mustascher, pipskägg,

pincené och en stor cigarr i högra handen hann jag uppfatta medan jag lugnt och värdigt skred ned för de sista stegen.

"Tiens" sa den lille mannen och kom fram till mig.

"Vous-avez parfaitement bien descendue cette escalier."¹

Jag log åt komplimangen och frågade var jag kunde träffa M. Dalcroze.

"Mais c'est moi ca"², kom det hastigt och gemytligt varefter han tog mig under armen och förde mig in på sitt kontor.

1 "Ni gick ner för trappen på ett perfekt sätt."

2 "Men då är det ju mig ni söker!"

ur "Att dansa Behle - minnen av Anna Behle"

17 juli

Det myllrar av människor i den lilla foajén. Det viftas med kartor och jag får kliva över väskor för att ta mig fram till registreringsluckan. Det är många människor som skall vara med på Dalcrozeinstitutets sommarkongress. Några har bara rest över gränsen från Österrike medan andra har flugit i ett dygn från Japan och Taiwan. Det kindpussas, det kramas, skrattas och hälsas. Det lilla utrymmet sjuder av en förväntan – rytmikförväntan.

Jag kan inte låta bli att kika in genom dörren som leder längre in i institutet. Den dörr som just ikväll endast är öppen för kongressens lärare. Där i fonden av Dalcrozeinstitutets bottenvåning skall den finnas, den fantastiska trappan. Jag kikar försiktigt. En spiralvriden trappa i betong, plexiglas och rödmålat stål sammanbinder våningarna. "Institutet byggdes om för så där 15 år sedan" förklarar Eva Wedin, min kollega och resesällskap. Det är egentligen bara fasaden som är kvar, fasaden och den stora konsertsalen. Anna Behles trappa får fortsätta att leva i min fantasi.

18 juli

Jag har tre olika lektioner varje dag, instrumentimprovisation till rörelse, solfège och Dalcrozerytmik. Det är en ljuvlig känsla att få vara elev själv. Jag kan för en gångs skull bara få flyta med och bara vara. På morgonen presenteras kongressens alla lärare. Några har jag träffat förut, andra har jag hört beskrivas som legendarer. Vissa är helt okända för mig. Det här skall bli en spännande vecka!

19 juli

Rytmik är rytmik.

Hela min kropp förstår vad som händer. Vi gestaltar 6/8-delstakter med hjälp av rockringar, vi hoppar, vi klappar, vi busar och improviserar. Jean-Marc Aeschmann är en av institutets ledare och för oss med stor värme in i ett rytmikflöde som formas till en improvisation i flera moment. Jag njuter, min kropp trivs.

Rytmik är rytmik.

20 juli

De sjunger skalor, framlänges, baklänges, upp och ner. Jag hinner knappt förstå uppgiften innan alla är igång på nytt.

"Hjälp- har alla absolut gehör?" viskar jag till Eva. Eva bara ler. "Visst är det roligt!"

När jag hämtat mig från solfègechocken upptäcker jag några deltagare från Storbritannien. Desperat hänger de sig fast i lektionen genom att göra handtecken i smyg.

"Vi är vana vid ett relativt Do" viskar de. "Jag med" viskar jag tillbaka och så tecknar vi Do tillsammans, i smyg.

Camilla Gölstams dagbokanteckningar

Den taiwanesiska gruppen i en sockersöt uppvisning

6/8-delstakter med hjälp av rockringar

från Världskongressen i Genève

"Två blöta kaniner". Eva Wedin och Camilla Gölstam

En värmande fondue

Från demonstrationslektionen med barnrytmik

21 juli

Jag vaknar tidigt; riktigt tidigt. Hjärnan bubblar av intryck och inspiration så jag bryr mig inte om att somna om. Spårvagnen tar mig till institutet. Där söker jag upp ett övningsrum och övar. Jag övar pianoimprovisation. Mitt övningsrum ligger högst upp och längst bort i institutet. Jag identifierar inte mig själv som pianist, men vad gör man när inspirationen kommer. Pianoinspiration, det har nog aldrig hänt mig förut.

Alla kongressdeltagare gör en utflykt på eftermiddagen, till Genèves närmaste alp. Det regnar, det regnar och det regnar lite till. Jag, Eva och Karin kurar ihop oss som tre blöta kaniner.

Det enda regn vi får under kongressveckan kommer just de fyra timmar som vi hade kunnat ha en fantastisk utsikt över Genève.

Väl tillbaka i staden hittar de svenska delegaterna en mysig schweizisk restaurang där vi värmer oss över en stor gryta ostfondue. Ostfondue är egentligen vintermat men det passar ypperligt för tre blöta och frusna rytmiklärare.

22 juli

Noriko har en egen Rytmikskola i Japan. Jag tänker mig en rytmikstudio i Japan. Rispappersskärmar, solfjädrar och allt det där som verkar så tilltalande i min föreställning om östasiatisk estetik.

"Jag har själv gjort ritningarna till min studio" berättar Noriko. "Min man är arkitekt så han hjälpte mig." Hon berättar om sin vackra studio och förklarar för mig "... och vet du det bästa? Allt är i europeisk stil. Det finns inget vackrare!"

Vi kommer från olika delar av världen. Några är studenter, några är legendariska rytmiklärare, vissa undervisar barn, andra undervisar inte alls utan råkar bara vara intresserade. Någon är högskolelärare i matematik och någon är konsertpianist. Det är svårt med språken, en del talar franska, andra talar engelska, några kan bara uttrycka sig på sitt asiatiska modersmål och en annan grupp talar bara polska. Ändå skrattar vi åt samma situationer när vi har rytmik tillsammans, ändå förstår vi precis vad vi håller på med när vi möts i en förfölja-övning.

Det kanske är en naiv reflektion, men jag tycker att det är lite magiskt. Vi möts i kreativitet.

23 juli

Kongressen är slut och det som återstår är mötet för FIER-representanterna. Hur skall vi göra rytmiken synlig, hur skall vi som arbetar med rytmik kunna hålla ihop och kommunicera, hur skall vi få in mer pengar så att vi kan genomföra de projekt som vi drömmer om?

Även frågeställningarna verkar vara universella i världens olika rytmikpedagogförbund.

Camilla Gölstam

Uppvisningarna höll hög klass.

Karin Jehrlanders dagbok

17 juli

Från flygplansfönstret får jag plötsligt syn på den 100 m höga vattenstrålen som finns mitt i Genève. Äntligen framme!

Åker direkt till Institute Jaques-Dalcroze för att registrera mig. Får anvisningarna för att hitta till Protection Civile där institutet har ordnat logi. Hotellrum i Genève är nämligen oerhört dyra. Hittar lätt till gatan där vandrarhem ska ligga. Men sen går jag bet. Jag har inte fått något gatunummer, utan endast ett kryss på en karta. Får sällskap med ett gäng polacker som också går omkring och letar. Så småningom får vi reda på att vi ska in genom en dörr som vi trodde hörde till ett garage. Vandrarhemmet ligger nämligen i ett skyddsrum två våningar under gatuplan. Med 26 personer i varje rum är stället visserligen mycket prisvärt, men trångt!

18 juli

Studenterna vid Institutet hälsar oss välkomna med en klapp-, stamp- och fingerknäppnings-komposition. Hälsningsfraser på olika språk var inflettade i stycket och möttes med jubel från de 383 deltagarna från 24 olika länder.

9:00 Pianoimprovisation: Christiane Montandon är en dam i övre pensionsåldern som har "studerat för mästaren själv". Trots hennes spåda och skröpliga fysik är hon en mycket respektingivande person. Lär ha varit både rytmiklärare och konsertpianist. Det är fantastiskt att höra hennes pianospel!

11:00 Rytmik och slagverk: Kursen är avsedd att ge en introduktion i en pedagogisk metod som kallas TaKeTiNa. Det är en blandning av slagverkstekniker från olika delar av världen, främst fjärran östern. Man kan läsa om metoden på www.taketina.com

Ga-Ma-La-Ta-Ki, Ga-Ma-La-Ta-Ki... detta rytm-mantra upprepades i olika variationer och tempi utan ett endaste avbrott under hela passet. Tillslut upptäckte jag till min förvåning att jag spelade 5/8 mot 5/4 utan att märka det.

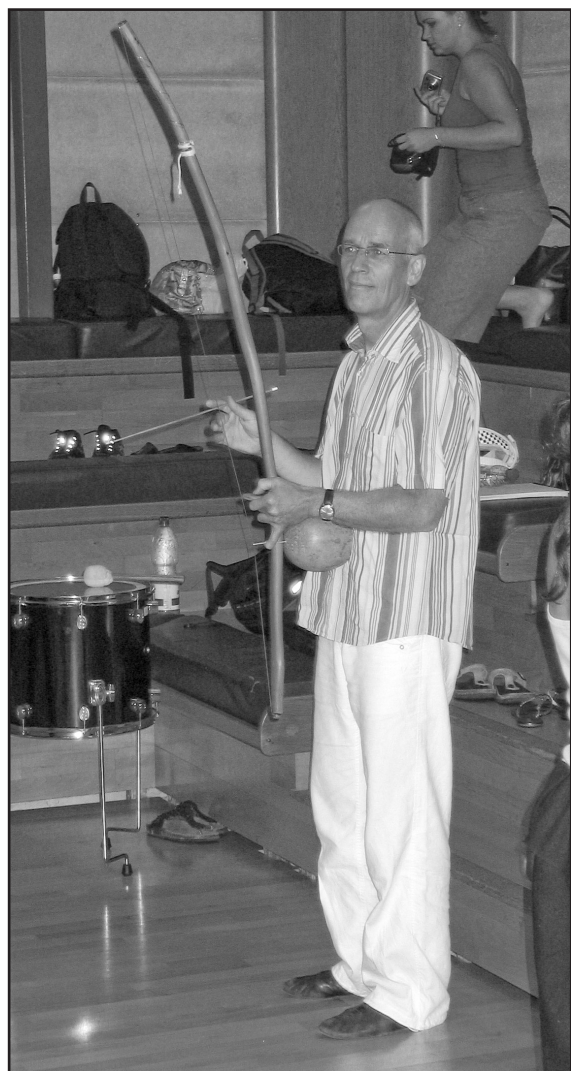
Rad efter rad med sängar i Protection Civile

Polska rytmikstudenter

Pensionärsrytmik

Läraren ackompanjerade sången på berimbau.

14:00 Rytmik för äldre.

Institutet har ett projekt som går ut på att försöka förbättra gamla personers balans, rörlighet och mentala färdigheter med hjälp av rytmik. Har tydligen gett bra resultat.

Varje kväll är det uppvisningar. Alla studenter ska visa upp sina program. De flesta inslagen håller hög klass.

19 juli

Vad heter öronproppar på franska? Det blir inte mycket nattro med 25 stycken rumskamrater.

I dag visar Montandon nybörjarövningar och berättar hur hon lägger upp progressionen i undervisning. Jag får en aha-upplevelse. Var det så här som Dalcroze använde sig av instrumentalimprovisation i sin rytmik? Några av deltagarna har tagit sin examen i Genève. Jag är imponerad av deras skicklighet i improvisation. Rytmikpiano är nästan som en egen genre i sig. Känns som om jag gått miste om något i min egen utbildning. Ska arbeta igenom övningarna när jag kommer hem.

Slagverk: Dagens mantra är Ga-Me-La-Ta-Ki-Ta-Ki, alltså sjutakt. Läraren ackompanjerar sången på berimbau. Klangen från den tillsammans med våra röster ger en suggestiv stämning. Resultatet av lektionen är en komposition med olika rytmiska lager. Känner mig otroligt avspänd efter lektionen, men längtar efter att få spela på något av alla de fantastiska rytminstrumenten som är uppradade längs väggarna.

20 juli

Pianoimprovisation: Montandon berättar att när hon var 12 blev hon så förtjust i det neapolitanska sextackordet att hon samlade på musikexempel med den. Uppgiften för oss blir att improvisera och använda oss av detta ackord. Neapolitanska sextackord, det var länge sedan! Vad var det nu igen? Min stolsgranne, en spansk professor i satslära, är snäll och förklarar viskande för mig

På kväll är det Fun-night. Det är fri improvisation i storgrupp. Alla som vill får komma upp på scen. Totalt kaos! Går en promenad på stan för få lite lugn.

21 juli

Pianoimprovisation: En av deltagarna blir ombedd att spela början på Beethovens Sonata Pathétique ur minnet, transponera den till flera andra tonarter och sedan improvisera över stycket.och han lyckas alldeles strålande med uppgiften! Vi är flera personer som försöker göra oss osynliga längst bak i klassrummet. Ingen var pigg på att komma fram och spela efter den prestationen!

Utflykt till berget Salève. Åker med linbana upp till toppen. Tyvärr det slog soliga och varma vädret om plötsligt precis i det ögonblicket som vi steg ur linbanan. Det riktigt ösregnar!

22 juli

Hurra, idag får vi äntligen spela på trummorna! Vi spelar salsarytmen Cascara, mantran är Ta-Ke-Ti-Na. Trots den snabba pulsen känns lektionen som ett långt meditationspass.

På eftermiddagen är det demonstrations-lektion med älderrytmik. Rollator-rytmik? Ett 20-tal äldre damer stolpar runt i rummet, klappar rytmer och gör en liten dans. Det märks att de tycker att det är roligt. Finns det inga gubbar som vill vara med? Äsch, de törs inte, blev svaret.

23 juli

Första veckan av kongressen är slut, dags att åka hem. Skulle gärna ha stannat en vecka till!

Karin Jehrlander

E. Jaques-Dalcroze

En ny metod för barnens musikaliska och plastiska uppfostran

För det stora flertalet av den svenska allmänheten torde E. Jaques-Dalcrozes namn vara så gott som okänt. De mera vetande erinrar sig måhända hans namn i samband med en del kompositioner. Men om också Jaques-Dalcroze som kompositör varit synnerligen produktiv – hans förtjusande små barnvisor och danser hör kanske till de i utlandet mest kända – så är det dock som lärare och nydanare inom musikundervisningens område som hans namn skall gå till eftervärlden.

Vid konservatoriet i Genève har Jaques-Dalcroze anordnat en del klasser efter sitt mönster, vilka han själv leder, biträdd av mademoiselle Nina Gorter, hans trogna och intelligenta medarbeterska. Även förestår han med biträdande lärarkrafter en mängd privata kurser i Genève och andra schweiziska städer såsom Lausanne, Neuchâtel, Zürich m.fl. I de flesta europeiska storstäder är redan hans nya system känt, delvis genom hans i Genève sedan tvenne år givna "cours normal pour la démonstration et l'étude de la méthode Jaques-Dalcroze". Dessa kurser ha varit synnerligen talrikt besökta av konstnärer, orkesterledare, musiklejare m.fl., för vilka det nya systemet kan vara av intresse. Även denna sommar pågår en sådan kurs från 1 till 15 augusti.

Det är med en varm och levande kärlek till de små och efter mångåriga studier av barnasjelen som Jaques-Dalcroze hunnit fram till målet att ge det unga släktet en muskelutvecklande och på samma gång verkligt rationell musikalisk uppfostran. Dessutom har hans metod den oerhörda fördelen att intressera och roa eleven.

Det är annat än forna tiders ensidiga pianodunk och mördande tråkiga harmonilektioner! Hur många barn har inte därigenom för all framtid mistat lust och intresse för musik!

Två idéer gör sig framför allt gällande i Jaques-Dalcrozes nya system. Den första, vars uppenbara fördelar en stor del "mammor" kanske får svårt att inse är denna: Innan man börjar lära ett barn att spela ett instrument, måste man först förvissa sig om, att detta barn verkligen har begåvning för musik eller möjligen kan få det. För att komma till klarhet om detta är tre à fyra års förstudier i allmänhet behövliga. Under denna tid försäkras man sig om barnets rytmiska förmåga och om örats tillförlitlighet.

E. Jaques Dalcroze

För dem som befinns dugliga att fortsätta kan nu inövningen av ett instrument börja. För de andra, vilka måste överge musikstudierna, har dessa års arbete ändå givit i behållning all den kännedom om musik, som man av en kultiverad människa kan begära. Och man kan vara viss om att de, för vilka först nu inövningen av ett instrument begynner, kommer med det allra snaraste hinna fatt den gamla skolans utpinade, ensidigt sjungande och spelande individer.

Den andra teorin baserar sig på den åsikten, att känslan av rytm inte

enbart bör inpräglas hos barnen genom örat och intelligensen, det är genom en ordnad serie av rörelser, vilka tillåta hela muskelsystemet att spela med, som rytmer småningom måste så att säga "impregneras" i kroppen. Sålunda blir varje tänkbart notvärde överförd i en motsvarande kroppsrörelse och det är först då kroppen villigt, och utan tvekan, lydigt fogar sig efter hjärnans kommando, som eleven verkligen är herre över den musikaliska rytmen. Dessutom blir helt naturligt dessa olika rytmiska kroppsrörelser ett utmärkt medel till vinnande av en harmoniskt och skönt utbildad gestalt. Och vilket oändligt framsteg innebär det inte för vårt folk, ur en rent estetisk synpunkt, om vårt uppträdande i framtiden komma att präglas av grace och rytm, vilket vi nu i allmänhet just icke kan räkna till våra dygder!

När så detta viktiga arbete är fullbordat, när barnet, vanligen efter två års studier, har en utvecklad och säker kännedom om olika taktarter och rytmiska kombinationer, då kan örats utbildning begynna. Men för ett barn, som följt Jaques-Dalcrozes metod och redan äger rytmen som egendom, blir detta nya arbete betydligt lättare. Utan att låta sig störas av rytmiska svårigheter kan nu eleven obehindrat ägna hela sin uppmärksamhet åt den tonala sidan av undervisningen. Och tonen förbinder sig helt naturligt med rytmen. Det blir således inte enbart örat som musikaliskt utvecklas utan kroppen i sin helhet.

För att i någon mån ge en idé om den skicklighet, som utmärker Jaques-Dalcrozes elever, vill jag söka ge ett kort referat av en uppvisning som undertecknad hade nöjet åse i Genève detta år. De 150 elever ur konservatorieklasserna som deltog var inte på något sätt utvalda, utan hade alla deltagit i kurserna, dels Gymnastique Rytmique, dels Solfège under respektive ett, två och tre år.

Iett företal gav först monsieur Jaques-Dalcroze en kort exposé av sin metod. Många år av sitt liv har han ägnat att samla musikens olika element och sammanföra dem i ett rationellt undervisningssystem. Redan nu har undervisningen genom denna metod tillräckligt länge bedrivits för att dess praktiska nytta blivit till fullo bevisad. Att uppfostra lärare vilka sedermera kunna sprida metoden vidare i andra länder vill Jaques-Dalcroze numera göra till sin uppgift. Sin metods principer har han så småningom samlat till ett verk omfattande åtta band, vilka nu är under utgivning. "Musikuppföstran i våra dagar" – jag tillåter mig här citera hans egna ord – "utvecklar vanligen icke alla våra musikaliska förmågor. Det är därför man så ofta finner en musiker som t.ex. har god röst och rytm men icke öra och hos vilken endast rösten utbildas. Eller andra som äga öra och röst, men ej rytm och från vilka även rösten ensidigt beaktas. Orkesterledare som har öra och rytm. Men åt vilka man ej lärt konsten att lyssna. Samt pianister vilka icke besitta någon som helst musikalisk kvalitet, varken öra, rytm eller tonsinne! Och alla dessa ensidiga instrumentslavar har man varken lärt att lyssna eller att spela rytmiskt. Se där varför vi översvämmas av sångare eller instrumentalister och av pianister vilkas spel är under all kritik.

För att vara musiker måste en direkt och oavbruten förbindelse förefinnas mellan örat och hjärnan, mellan hjärnan och kroppen. Hela kroppen måste kunna vibrera med vid musikens rytmiska perioder, emedan kroppen för rytmen bör vara vad örat är för ljudet".

Den egentliga seansen tog därefter sin början med sex- och sjuåringarnas prestationer. Med en förvåningsvärd regularitet återgav de genom graciösa rörelser en mängd olika notvärden, markerande av starka takt-delar, pauser m.m. Uppvisningen i Solfège gav därefter utmärkta resultat och hade en myckenhet av intressan-

ta nyheter att bjuda på. Att t.ex. utan hjälp av pianot intonera C var en lätt sak för alla eleverna, även de allra minsta. Skolor sjöngs unisont från C till C under det att alla tonarter passerades. När läraren vidare modulerade på pianot följde hela klassen med utan tvekan nämnande alla passerade tonarter. Till sist skrev läraren en fyrstäm-mig, nyanserad kanon i chifferskrift på tavlan, som eleverna raskt och oklanderligt utförde.

Den följande avdelningen omfattade Gymnastique Rythmique, utförd av tredje årets lärjungar. Här koncentrerades intresset. Men så var det också verkliga underverk i fråga om lemmarnas oberoende gentemot varandra, och viljans spontanitet, som vi här fick bevittna. Jag väljer ett ur mängderna av kommandoord: "Realisera marscherande, och med

Rytmisk dans

händerna slående, den ena mot den andra: en helnot, tre halvnoter, två punkterade halvnoter, fyra fjärdedelar, tolv åttondelar, trettiosex sextondelar, sex åttondelar, fyra fjärdedelar, två halvnoter och två helnoter." På ett energiskt "hopp" av läraren satte sig hela skaran i rörelse, markerande starka takt-delar och med matematisk noggrannhet i steg så väl som i handrörelser utfördes den sammansatta rytmen. Jag vill anföra ännu ett par exempel. Händerna slå ett crescendo mot varandra medan fötterna markera decrescendo, och vidare accelerando och rallentando utförda från långsam marsch till hastigaste språngmarsch, utan musik, av hela klassen, vilket allt utfördes med en beundransvärd precision. Men dessa övningar hör ändå till de mera elementära. Det mest underbara begynner först när huvudet,

bålen och lemmarna arbeta fullkomligt oberoende av varandra. Monsieur Jaques-Dalcrozes elever utför graciöst och lätt även sådana konststycken som att samtidigt markera tvåtakt med huvudet, tretakt med vänstra och fyrtakt med högra handen samt marschera i femtakt! Försök en gång att utföra detta lilla konststycke hemma! Måhända lyckas ni att utan allt för många fel realisera de två första olika rytmerna, men när höger hand skall påbörja sin rörelse, ja då tror jag att de flesta överger försöket!

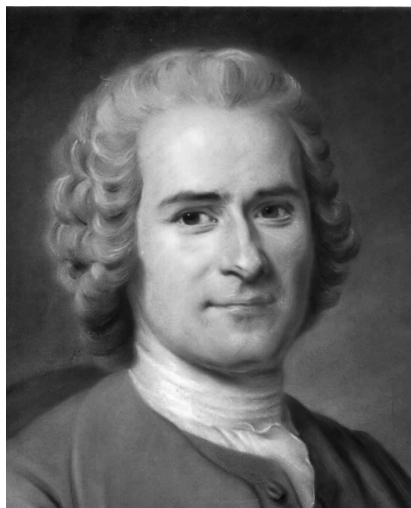
Programmet upptog dessutom diverse övningar för andningsorganen, och till sist utfördes en vacker improvisation på piano av en ung elev, som avslutning på den lyckade och intressanta uppvisningen.

Som målet för sina strävanden sätter Jaques-Dalcroze det nya systemets införande i skolorna, Hans metod lämpar sig särdeles väl för popularisering. Utan att behöva göra intrång på de övriga studierna skulle den rationella musikundervisningen, omhändertagen av skolan, kunna ingå som ett syskonämne till den övriga undervisningen. Med dess förmåga att träna intelligensen till ett snabbt och precist tänkande, torde systemets stora pedagogiska betydelse ligga i öppen dag. Dessutom genom mångfalden och omväxlingen av rörelser har det också visat sig vara av stor kroppsutvecklande betydelse och synnerligen välgörande för eleverna som omväxling i de övriga studierna. Om Jaques-Dalcrozes metod skulle bli införd i de offentliga skolorna, med vilken lätthet skulle då inte våra körer och orkestrar kunna rekrytera verkligt fackutbildade och förstående medlemmar! Och till sist: måhända skall den stilla instrumenthugern hos den stora skaran av amatörer, och i stället uppfostra en intelligent, i ordets djupare mening musikalisk publik, en publik som lärt sig att lyssna och förstå, och som därför verkligen på ett djupare sätt skall älska konsten!

Anna Behle.

Sekelskiftet 1800-1900 var en omvälvande period i västländerna. Parallellt med den industriella revolutionen skedde en humanistisk och pedagogisk evolution där nya insikter om barns utveckling bidrog till utvecklandet av nya undervisningsmetoder och forskning inom pedagogik.

Samtidigt som Maria Montessori öppnar sin skola och Isadora Duncan sin dansskola blir Émile Jaques-Dalcroze en av de första som djupt engagerar sig i utvecklingen av musikpedagogiska metoder.

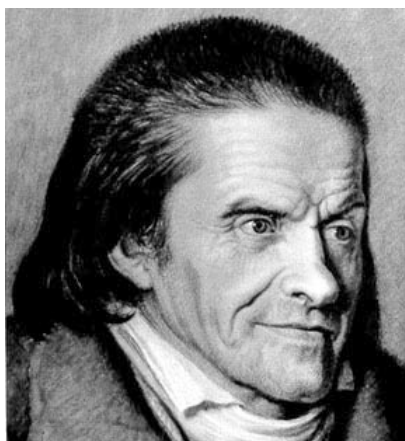
Jean-Jacques Rousseau

Vid den här tiden sker stora genombrott inom en rad områden i Västeuropa. Vetenskapen, medicinen och industrialism utvecklas; urbaniseringen ökar; nya ideologier skapas. Ny teknik och färdmedel (tåg, bil och flyg) revolutionerar livets takt; elektriciteten och telefonen skapas. Människan blir maskinberoende. Kvinnor får ökad plats i arbetslivet, skolan blir obligatorisk i ett flertal länder och nya samhällsklasser föds.

Inom konstarterna bubblar det av nya utmaningar. Debussys impressionism, Mahlers orkestrala verk, Schönbergs atonalitet, Stravinskys dansverk, Bar-

tóks forskning inom folkmusik är alla exempel på nytänkande inom musiken. Dansen, fotografikonsten och biografen utvecklas, liksom den abstrakta konsten och utbytet mellan konstarterna. Även intresset för utomeuropeiska kulturer växer och de första världsutställningarna äger rum.

Parallellt med utvecklingen av samhället och konsten ökar intresset för människan och dess tidiga utveckling. Freuds psykoanalys ger en bild av barndomens betydelse för människan. Inom pedagogiken utvecklas ett nytt tankesätt med fokus på barnens världsuppfattning och behov.

Johann Pestalozzi

Källan till detta synsätt anses i synnerhet härröra från filosofen och musikern Jean-Jacques Rousseau (1712-1778). I hans bok, *Émile ou de l'éducation* (1762), tar han fasta på två grundläggande principer: dels är intelligens och idéer underordnade sinnesintryck, dels ut-

går kunskap från fysiologiska förnimmelser. Enligt Rousseau borde barnuppfostran i huvudsak bestå av konstnärlig praktik och i synnerhet av musik. Enligt honom borde det musikaliska språket, liksom det talade språket, undervisas utgående ifrån praktiska övningar,

Ellen Key

frånkopplat läs- eller skrivkunighet. Det skrivna tecknet ansåg Rousseau hämmande för barnets intellekt.

Schweizaren Johann Pestalozzi (1746-1827) var troligen den första som omsatte Rousseaus tankar i praktiken. I sin skola i Zürich uppfostrade han "små Emile" och undervisade dem från det konkreta till det abstrakta. De fick bl.a. läsa geografi genom att utforska sitt eget hemkvarter, studera fysik och matematik genom praktiska manuella övningar. Musik fick barnen lära sig genom att sjunga

och repetera visor, utan referens till teoretiska begrepp.

Svenskan Ellen Key (1849-1926) inspirerades också av Rousseau. Hon ifrågasatte bl.a. dåtidens auktoritativa ped-

Maria Montessori

agogik och segregerade undervisning. Den kända italienska barnpedagogen, Maria Montessori (1870-1952), ansåg också att barn skulle få utvecklas i egen takt och via det motoriska. Hon hävdade att en människa som inte ständigt tränar rörelser "förblir mera outvecklad än vad hon skulle bli genom förlust av ett av de intellektuella sinnena." Hennes öppna pedagogik är experimentellt och individuellt baserad. Observationen av var-
tenda barn ska leda läraren till att välja anpassade gester för barnets lärandeprocess.

Österrikaren Rudolf Steiner (1861-1925) inspirerades av Rousseau och Goethe. Steiner utgick ifrån att människan utvecklas i tre led - vilja, känsla och tanke - och måste även undervisas därefter. I hans metod omfattar de första stadierna ett arbete med känslan, känslan och det konstnärliga skapandet. Här finns även en viss undervisning i rytmik, antagligen till stor del

inspirerad av Dalcroze.

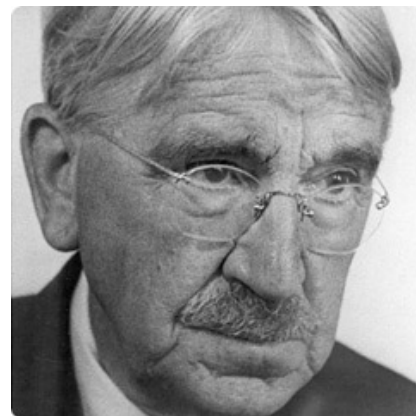
Forskning om barn och pedagogik fördjupades kring förra sekelskiftet. Begreppet "learning by doing" myntades av den amerikanske pedagogen och filosofen John Dewey (1859-1952). Utgående från Rousseaus och Platons filosofier ansåg han att skolundervisningen hade till uppgift att förbereda barnen för samhället. Den schweiziske psykologen Jean Piaget (1896-1980) gjorde banbrytande undersökningar om små barns utveckling och bekräftade att barnets motoriska aktivitet är grundläggande för dess perceptuella och fullständiga utveckling.

Rudolf Steiner

De ovan nämnda undervisningsmetoderna kallas för aktiva pedagogiska metoder. Två saker kännetecknar dem. För det första ska barnets egenskaper och kulturella identitet respekteras och dess fysiska, psykiska och intellektuella utveckling ska följas av pedagogen. För det andra ska barnet vara initiativtagare och orsaken till sitt eget lärande. Ingen färdigpaketerad kunskap ska kunna tvingas på ett barn. I stället ska lärande-

processen ske via empiri och observation. Känslor, kännande och fysisk aktivitet är centrala faktorer, liksom barnets aktiva deltagande. Människan och dess utveckling blir därmed pedagogikens mål.

John Dewey

Dessa så kallade aktiva pedagogiska metoder grundas på en optimistisk syn och tro på människan. Kunskap och konstarter ska inte längre vara reserverade för enbart elitbarn. I stället anser man att förutsättningar finns hos alla barn, förutsatt att de får rätten och möjligheten att uttrycka sig själva. Eftersom bättre

Jean Piaget

utbildning genererar ett bättre samhälle ansåg man att utbildningen i första hand skulle riktas till arbetarklassens barn. Montessori tog hand om slumbarn

och Steiner prövade sina metoder på barn till anställda på en cigarettindustri vid namn Waldorf. Feministen och antikapitalisten Isadora Duncan undervisade medellösa flickor, dels för att dessa barn inte inramats i den, enligt henne, onaturliga och manligt kontrollerade bal-

Isadora Duncan

etten, dels för att introducera arbetarklassen till högre konstformer.

För Isadora Duncan var den vackra rörelsen naturlig och medfödd. Det handlade bara om att bli medveten om den och att utveckla den. Hon hävdade att bara den (rörelsemässigt och klädesmässigt) fria kroppen kan befria själen och tänkandet. Hennes elever bar en enkel grekiskt inspirerad tunika, föreställande både frihetens klädsel och respekten för naturen. Av samma skäl övade hennes elever, liksom Dalcrozes, alltid barfota. Duncan utgick från Rousseaus teorier och inspirerades av naturen för sin konst och sin undervisning.

Med denna nya syn på kroppsrörelser inom pedagogiken

kom även nya musikmetoder att skapas. Rousseaus idéer om musikens centrala roll inspirerade musikpedagoger till barnanpassade aktiva musikpedagogiska metoder. Metoderna hade till uppgift att strukturera och utveckla barnets musikaliska värld med effektiva pedagogiska medel där medlen är sång (helst i kör), rytmiska och kroppsliga lekar samt spel på enkla instrument. Kroppen utgör då själv ett perceptions- och rytmiskt instrument där barnet impregneras av musiken via associationer och upprepningar. Musiken undervisas på detta sätt utifrån kroppsliga upplevelser, och detta innan teoretisk kunskap introduceras.

Emile Jaques-Dalcroze

Emile Jaques-Dalcrozes (1865-1950) rytmik är vid den här tiden ledande och särskilt betydande. Dalcroze lär ha haft kontakter bl.a. med John Dewey och ska ha inspirerats av Platons idé om ”den fullkomliga och harmoniska människan i både kropp och själ”. Med Dalcrozes metod ska den musikaliska känslan växa i hela

kroppen, från motoriska instinkter till medvetande. Tack vare utbytet mellan tanken och rörelsen förstärks bland annat kreativiteten.

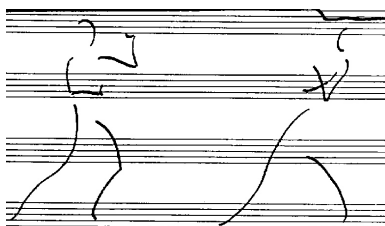
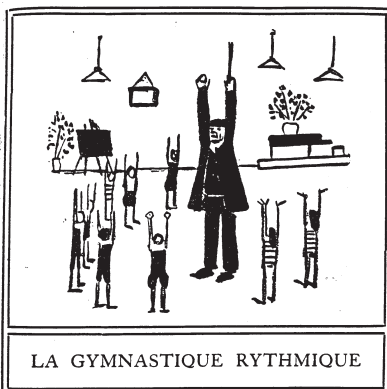
Dalcrozes metod inspirerade många musikpedagoger. Kort därefter skapades några andra aktiva musikpedagogiska metoder: Zoltan Kodály (1882-1967) från Ungern, Carl Orff (1895-1982) från Tyskland, Edgar Willems (1890-1978) från Belgien och Maurice Martenot (1898-1980) från Frankrike. Var och en av dessa pedagoger har förvisso sina egna principer, men samtliga anser att musik ska undervisas till alla, att rörelser och improvisation är centrala, samt att känsloupplevelser ska komma före intellektualisering. Genom dessa pedagoger växer det fram en större frihet i skapandet av musik, bild, rörelse och i själva undervisningen.

Cécile Bardoux Lovén

Vad hände inom rytmiken för 100 år sedan?

Dalcroze som dirigent

Ur Dalcrozes skissbok

1892

började Professor Emile Jaques-Dalcroze undervisa i traditionell gehörslära vid Konservatoriet i Genève. Han var då en erkänd skicklig dirigent och tonsättare samt f.d. elev till rytmexperten Mathis Lussy.

Dalcroze var verksam inom många olika områden av scenkonsten. När han kom till Genève var han mycket kritisk mot musikutbildningen där. Han menade att till och med de mest avancerade studenterna saknade uttryck i sitt spel.

1901

Jaques Dalcroze upptäckte att musikalitet kan utvecklas genom kroppsrörelse. Han började utforma de första övningarna som han provade på sina studenter i Genève. Han drog nytta av sina erfarenheter som tonsättare, dirigent, teatermusiker och pedagog.

1902

Dalcroze startar en specialkurs i rytmik utanför konservatoriet för att kunna utveckla sina idéer om musikundervisning genom rörelse.

1903

gavs den första offentliga föreläsningen och demonstrationen av hans metod i Genève.

1905

Vid kongressen i Solothurn 1905 presenterade Dalcroze sin metod inför en mycket entusiastisk publik

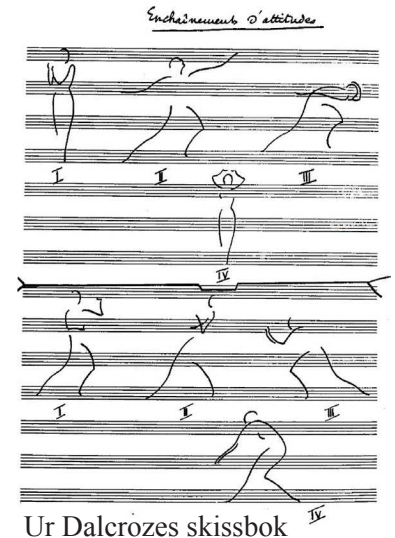
1906

trycks den första större samling av Dalcrozes pedagogiska texter i "Gymnastique Rythmique" (Rytmask gymnastik)

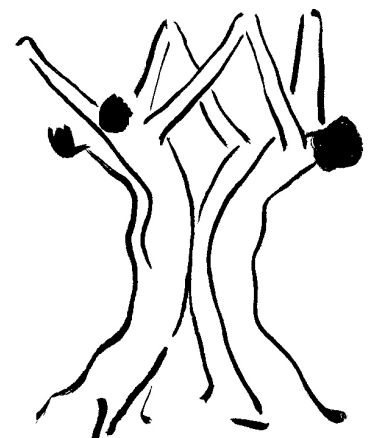
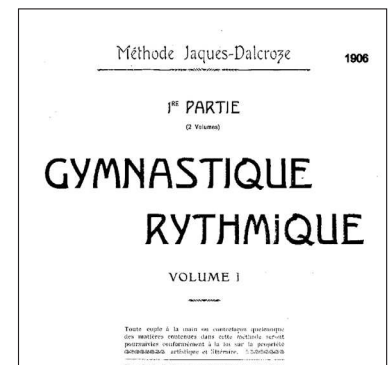
1906 och de följande åren.

Jaques-Dalcroze reste runt i världen för att visa upp sin metod. Hans idéer om en humanistisk musikutbildning spreds över hela världen. De första av hans elever grundade sina egna skolor i olika länder.

Reinhard Ring

Ur Dalcrozes skissbok

Jag gjorde denna visa för många år sedan, och då till mina lågstadiet barn. Jag ville ha en notvärde-visa, och så regnade det just den dagen. Därför blev det en regnvädervisa.

Bodil Brehmer

"Regnet droppar våta kläder" - Dansa medsols (fjärdedelspuls)

"När ska vi få vackert väder?" - Dansa motsols

"Sol" - Gör en sol / cirkel med armarna, näsan in mot ringen.

"Som" - Samma, ryggen mot din danskompis (i nästa fras).

"Ski" - Samma, näsan utåt

"ner" - Samma, näsan mot din kompis

"Alla dessa våta droppar, piskar ner på våra kroppar" - Ta din kompis händer och dansa ett varv, alltså tills du är tillbaka på din egen plats i stora ringen (åttondelspuls).

"Vinden viner" - Ta varandra i hand och svaja som träd i vinden (halvnotspuls).

Sen börjar den om - sista gången kan man sluta på grundtonen om man vill...

Så här brukar jag låta barnen spela till:

Några trummor håller (regn)fjärdedels-pulsen hela tiden.

Så låter jag två lag spela ackordtoner på tonboxar, och de spelar sångens notvärden. Och ibland har några fioler spelat melodi. Tonarten har jag varierat, beroende på instrument och vem som ska sjunga (har gjort den både i barngrupp och i babyrytmiken).

Regnvädervisa

Bodil Brehmer

3

Reg - net drop - par, vå - ta klä - der.

5

När ska vi få vac - kert vä - der?

9

Al - la des - sa vå - ta drop - par, pis - kar ner på vå - ra krop - par.

11

Vin - - - den vi - - - ner.

© Bodil Brehmer

Rytmikförbundet

eller

Svenska Rytmikpedagogförbundet Dalcroze?

Det var en gång en liten musikalisk kille som hette Emile. Han hade turen att växa upp i en tid då en mängd spännande och nydanande tankar tog form i Europa och många traditionella maktstrukturer bröts itu. I början av 1900-talet var han i full färd med att utveckla sin musikpedagogik – samtidigt tog fackföreningsrörelserna fart, frikyrkorna slog sig ur statskyrkan, kvinnor fick rösträtt, psykologin började undersöka vårt undermedvetna och modernismen revolutionerade konsten och arkitekturen.

Det måste ha varit en fantastisk tid. Enskilda personer kunde faktiskt göra skillnad! Emile Jaques-Dalcroze, som vår hjälte hette, verkade inom musiken. Han var tonsättare, men han undervisade också. Han upptäckte en förfärande brist på musikaliskt helhetstänkande hos sina samtida, och kom att utveckla metoder som tillät hela kroppen att delta i uttrycket och förståelsen av musik.

Hans insatser kan inte överskattas. Det krävdes en fantastisk personlighet att genomdriva en så frisk och annorlunda pedagogik. Dalcroze var en av de stora förnyarna som verkade i Europa i början av förra seklet. Ville han cementera gamla ingrodda metoder? Var han en konservativ ivrare av de etablerade formerna? Hyllade han det förstelnade?

Nej! Emile Jaques-Dalcroze var ultramodern, han levde med sin tid, följde utvecklingen av nya filosofier, han var modig, fantasifull och kul.

MEN. I den tid Dalcroze levde var det ok att vara pompös och självmedveten (särskilt om man var född till man). Han var omgiven av en stor skara av kvinnliga beundrarinnor/adepter som vurmade för honom. Den här

gruppen har sett till att hans namn lever kvar, trots att mycket av Dalcroze-pedagogiken är utarbetad av dem själva.

Massor av tid har förflutit sedan han levde och verkade. Dogmer kommer och går, vetenskapen gör ständigt nya rön inom alla områden, murar har byggts – och rivits. Dalcroze skulle nog ha utvecklats han med. Han gjorde ju uppror mot det gamla! Han borde applådera att vi fortsätter att ifrågasätta, vidareutveckla och förbättra.

Rytmiken år 2007 handlar oerhört mycket om undervisning av barn. Vi har tagit till oss kunskaper som har förvärvats under hundra år, och har förvaltat arvet från Dalcroze i en skön förening med nyare och ännu bättre tankar.

Jag är stolt över att rytmikmetoden känns så modern och ligger så väl i fas med aktuell pedagogisk forskning och Skolverkets riktlinjer. Jag tycker att begreppet Rytmik är enkelt och obelastat och klingar modernt. Hela känslan av fritt och friskt tänkande grumlas när man antyder att ens verksamhet är knuten till en namngiven grundare. Eller hur låter det med Socialdemokraterna Hjalmar Branting? Eller Svenska Akademien Gustav III:s vänner?

Att jag argumenterar för ett slopande av Dalcroze i vårt förbundsnamn är inte för att jag vill förringa av hans gärning. Tvärtom. Hans fräscha sinnelag är själva förutsättningen för att vi finns. Men vi möglar om vi konserverar honom.

Svenska Rytmikförbundet? Ja, det är på tiden att vi byter namn!

Lotta Bergil

För fem år började fyra kvinnor på IE rytmik på Musikhögskolan i Malmö. I årskurs två utökades klassen med ytterligare två studenter. Jag var en av dessa studenter som tog examen januari 2007, och efter ett halvår har jag inte alls den kontakt, med dem som jag

Hanna Wåhlin

Jag arbetar på gymnasiet i Växjö på estetiska programmet och musiktillägget. Där undervisar jag i rytmik, sång, ensemble med mera. Jag trivs bland annat eftersom arbetet innebär oväntat stor frihet. Jag anser precis som ett par av mina gamla klasskamrater att det är bredden, och kanske framför allt utbildningen i att tänka på annorlunda sätt, som jag har mest nytta av i mitt arbete.

Vad gör du om fem år?

Om fem år hoppas jag att jag arbetar ungefär som jag gör nu, men jag hoppas få mer tid till egna projekt.

Paula Helander

Jag arbetar med lite olika saker. Dels veckopendlar jag mellan Stockholm, där jag bor, och Vimmerby, där jag undervisar i dans och musik på gymnasiet, och i årskurs 2 på grundskolan har jag rytmik. Jag har även regisserat en konsert i Lund i början av terminen, och ska arbeta lite mer som skådespelare under hösten. Att arbeta med musik, dans och rytmik är tre olika saker, och jag tycker min utbildning har gjort att jag kan det, jag har en bredd. Vi har även under utbildningar arbetat en hel del med sceniska saker och med konsertproduktion, och det har jag nytta av när jag regisserar.

Vad gör du om fem år?

Om fem år arbetar jag definitivt med teater. Ska jag undervisa är det vuxna elever och workshopbetonat.

Madelen Veldre

Jag arbetar på Hässleholms tekniska skola (gymnasiet) som lärare i sång, kör och sångensemble. Även om jag inte undervisar i rytmik har jag alltid metoden i ryggen när jag undervisar. Det är en trygghet att alltid kunna luta sig mot den. Jag slipper tveka i många lägen om hur jag ska förklara musikaliska problem, jag kan ju alltid visa med kroppen!

Vad gör du om fem år?

Då arbetar jag som sång- och rörelselärare på Teaterhögskolan! Siktat man mot stjärnorna när man trädtopparna...

då dagligen umgicks med. Därför är det nu hög tid att ta reda på vart alla har blivit av!

Alla har fått frågorna "vad gör du idag", "vad i din utbildning har gett mest i förhållande till du arbetar med idag?", och "vad gör du om fem år?".

Hanna Wåhlin

Katrin Altréus

Jag arbetar i Osby på ett behandlingshem för unga flickor som har haft missbruksproblem, självskadebeteende eller liknande. Där arbetar jag med musik, och det är väldigt fritt, jag lägger upp ämnet som jag själv vill. Jag arbetar även i Lomma med babyrytmik, och på barnhabiliteringen på MAS (Malmö Akademiska Sjukhus) med rytmik. Det fantastiska med den utbildning vi har gått är att den är så bred. Man har fått så många kunskaper att plocka av, och fantasin har fått flöda fritt!

Vad gör du om fem år?

Jag arbetar med föreställningar som är gränsöverskridande mellan olika konstytrningar. Jag skapar föreställningar med elever, men även föreställningar där jag själv är med, exempelvis inom kyrkan. Det viktigaste är att det är samarbete med andra konstare, och att jag får arbeta med helhetsperspektivet även där.

Rebecka Dahlqvist

Jag arbetar på Megamusikgymnasiet i Helsingborg, där jag undervisar i sång och kör, halvtid. Jag arbetar även på Kulturcentrum Skåne i Lund, som är en eftergymnasial kulturutbildning för vuxna med liten utvecklingsstörning. Där arbetar jag som rytmiklärare, men inte med rytmik, utan med drama- och teaterämnet. På min "fritid" har jag även en kör. Även om jag arbetar som sånglärare har jag alltid nytta av min rytmikutbildning, särskilt på Kulturcentrum där man verkligen gillar det arbetssättet.

Vad gör du om fem år?

Det är jättesvårt. Jag skulle vilja jobba mer med internationella saker och mer projekt, i vilken skala spelar ingen större roll. Att få fortsätta som jag gör nu är även det en dröm, jag har redan två drömjobb.

Helena Axelsson

Idag arbetar jag 60 % på en grundskola åk 2-9 i Malmö, där jag undervisar i drama. Resterade tid arbetar jag i Paulikyrkan där jag har barnrytmik, musikalgrupp, ungdomskör och musiklekgrupp med sång och pyssel. Den starkaste sidan i min utbildning är definitivt att jag har fått ett mycket bra sätt att planera på. Det är planeringsmässigt en stor hjälp med hur man gör övergångar mellan olika moment, och att hitta på nya sätt att lära ut.

Vad gör du om fem år?

Då är jag inte kvar i grundskolan, men jag kan tänka mig vara kvar i Paulikyrkan eftersom där finns stora utvecklingsmöjligheter och jag får forma så mycket själv. Jag hade gärna arbetat med vuxna i någon form, men ibland känner jag för att arbeta med något helt annat. Man vet aldrig!

Vad är rytmik för dig?

Rytmikforum har frågat några gymnasieelever vid Anderstorpsskolan i centrala Skellefteå vad de tänker på när de hör ordet rytmik.

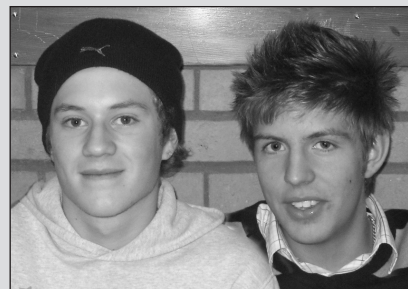
Vad är rytmik för dig?

Det var frågan! Så här svarade eleverna.

Jennilla Eriksson och Moa Edström

(åk 1 Estetiska programmet musik)
- Rytmen i musiken! Man lär sig olika rytmer, vad de heter och grejer!

Adam Stenlund och Viktor Nordlund

(åk 2 Estetiska programmet musik)
- En del av rytmiken är att man rör sig till musik. Att känna pulsen och "tajma" rörelserna i takt med musiken.

Amanda Boström, Karolina Sandström och Sofia Hedlund

(åk 2 Estetiska programmet musik)
- Rytmik är ett roligt sätt att omsätta musik och musikteori till rörelser.

Mikael Åberg

(åk 2 Estetiska programmet musik)
- Det är trevligt med rytmik!

Erika Fahlgren Renman

(åk 1 Estetiska programmet musik)
- Klappa stampa springa hoppa till musik

Rapport från FIER

Under kursdagarna i Genève passade den internationella rytmikförbundet FIER på att ha årsmöte. Vid årsmötet valdes Madeleine Duret som ny ordförande för FIER. M Duret är pensionerad lärare från Institutet i Genève. Vice-ordförande blev Paul Hille

Alla medlemmar i SRD är också än så länge anslutna till FIER

Tyvärr kommer FIER att höja avgiften från och med nästa år, vilket gör att SRD ev. inte ska ha kollektivanslutning i fortsättningen.

Förutom Sverige är följande länders rytmikförbund också medlemmar i FIER.

Argentina, Australien, Belgien, Italien, Frank-

rike, Japan, Spanien, Storbritannien, Sydkorea, USA, Taiwan, och Österrike. Schweiz representeras av två rytmikförbund, ett fransk- och ett tyskspråkigt.

Israel, Finland, Grekland, Kanada, Polen och Tyskland har inga nationella förbund, men har representanter i FIER.

FIER : s främsta uppgift är att ordna internationella kongresser och ge ut tidskriften « Le Rythme ». Dessutom har FIER låtit trycka en del böcker om rytmik.

Under årsmötet konstaterades det att rytmikutbildning börjar tillgänglig på fler och fler platser på vårt klot.

SMPU

Som ni kanske vet har vårt förbund varit medlemmar i svensk Musikpedagogisk Union (SMPU). SMPU bildades 1953 som en kontaktpunkt för de olika musikpedagogförbunden i Sverige. Många minns säkert med saknad de fortbildningsdagarna som SMPU erbjöd varje höst. Men med tiden har pedagogförbunden blivit färre. Sedan några år tillbaka har SMPU har haft problem med ekonomin.

Nu är det på förslag att upplösa SMPU från och med årsskiftet 2007/08.

Läraryrket kommer då att överta den representationen rollen som SMPU har haft i internationella sammanhang.

Ett extra årsmöte med anledning av nedläggningen kommer att hållas tisdagen den 27 november klockan 10 på KMH.

Vimmerby kommun söker DANS/RYTMIKPEDAGOG

Vimmerby Kommun, Kultur- och fritidsförvaltningen söker till Kulturskolan och "Den Spelande Linden":

Dans/rytmikpedagog 100 %, tillsvidareanställning, tillträde 2008-01-07 med tjänstgöring vid kulturskolan och Vimmerby gymnasium samt rytmik- och dansundervisning i grundskolan. Vi söker dig som har både pedagogisk och scenkonstnärlig erfarenhet av dans för olika åldrar. Tjänsten kan även sökas som 60% dans eller 40% rytmik. "Den Spelande Linden" är ett scenkonstnärlig samverkansprojekt mellan Kulturskolan och Amatörteatersällskapet Komedianerna. Du kommer inte bara att vara pedagog utan förväntas även kunna producera mindre föreställningar för och tillsammans med barn och ungdomar samt att bredda intresset för scenkonst i Vimmerby. Fortbildning för den pedagogiska personalen i kommunen kan också vara en del av tjänsten.

Den kulturpolitiska målsättningen för Kulturskolan i Vimmerby är att arbeta i Astrid Lindgrens anda med en tydlig estetisk profilering: lek, kreativitet, fantasi och skapande är nyckelord och Kulturskolans verksamhet är fast förankrad i Barnkonventionen, spec., § 12, 13 och 31. Kommunen har ca 15.600 invånare och av dessa är ca 3000 i åldern 5 – 19 år. Kulturskolans ambitionsnivå är att alla barn i Vimmerby skall nås av verksamheten.

Kvalifikationer

Danshögskola eller annan utbildning som av oss anses likvärdig.

Övrigt

Körkort och tillgång till bil.

Lön

Kommunen tillämpar individuell lönesättning, ange löneanspråk.

Ansökan

Ansökan via vanlig postgång adresseras till Vimmerby kommun, Kultur- och fritidsförvaltningen
Stadshuset
59881 Vimmerby

Ansökningar kan även göras digitalt på www.offentligajobb.se

Ansökan senast 2007-11-23, bifoga meritförteckning och betygsavskrifter.

Kontaktperson

Kulturskolechef: Per-Arne Lagerbäck tfn 0492-76 94 54

Mobil: 070-292 94 54

E-post: per-arne.lagerback@vimmerby.se

Fackliga företrädare nås via kommunens växel tfn 0492-76 90 00

Vimmerby Kommun, Kultur- och fritidsförvaltningen

Stadshuset

59881 Vimmerby

Tfn 0492-76 90 00